

ROBYN CARR

Een verrassende stap

Vertaling Renée Olsthoorn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2016 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *What We Find*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland
Vertaling: Renée Olsthoorn
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © rawmn / Shutterstock; © Chris Tabone / Unsplash; © Canva
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1295 7
ISBN 978 94 025 6415 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juni 2023

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.
Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Maggie Sullivan had haar toevlucht gezocht in het trappenhuis tussen de vijfde en zesde verdieping in het uiterst westelijke deel van het ziekenhuis. De treden ervan werden het minst belopen door coassistenten en arts-assistenten, die van verdieping naar verdieping en van spoedgeval naar spoedgeval raceten. Ze zat op de overloop met haar voeten op de trap, haar armen gekruist op haar knieën en haar gezicht verstopt in haar armen. Ze begreep er niets van: het leek wel of haar hart iedere dag opnieuw brak. En ze had zichzelf altijd zo sterk gevonden.

‘Kijk aan, sommige dingen veranderen nooit,’ hoorde ze een bekende stem zeggen.

Ze keek op naar haar beste vriendin, Jaycee Kent. Ze hadden samen medicijnen gestudeerd, maar verschillende specialisaties gekozen. Jaycee was gynaecoloog geworden, en Maggie neurochirurg. En... ze hadden zich al die jaren in trappenhuizen verstopt om te huilen als hun studie hun even te veel werd. Hun medestudenten en docenten waren overwegend mannen; zij weigerden hun tranen aan de mannen te laten zien.

Maggie liet een snotterend, snuivend lachje horen. ‘Hoe heb je me gevonden?’ vroeg ze.

‘Je zit op mijn plek.’

‘Omdat jij gelukkig getrouwd bent en een dot van een dochtertje hebt?’

‘Maar ik heb ook vreselijke werktijden en een zwaar slaaptekort. Er zijn even veel goede als slechte dagen en...’ Jaycee ging naast Maggie zitten. ‘...mijn hormonen werken tenminste mee. Maggie, je

neemt waar voor iemand, hè? Om je rekeningen te kunnen betalen?’

‘Sinds de praktijk gesloten is,’ beaamde Maggie. ‘En sinds ik voor het gerecht ben gesleept.’

‘Knijp er een tijdje tussenuit. Je bent herstellende van een miskraam, je hormoonhuishouding is in de war. Je moet echt even weg, vooral van de SEH. Neem verlof op. Lik je wonden. Herstel.’

‘Hij heeft me gedumpt,’ zei Maggie.

Jaycee schrok zichtbaar. ‘Wat?’

‘Echt waar. Hij heeft het uitgemaakt, zei dat hij er niet meer tegen kon. Mijn emoties, mijn vele problemen. Hij had het over “professionele hulp zoeken”’

Een poosje zei Jaycee niets. ‘Ik ben sprakeloos,’ zei ze ten slotte. ‘Wat een ongelooflijke hufter.’

‘Nou ja, ik moest de hele tijd huilen.’ Het snotteren werd heviger. ‘Als ik niet bij hem was, had hij me huilend aan de telefoon. Ik dacht dat ik het idee om kinderloos te blijven geaccepteerd had. Ik ben bijna zevenendertig, maak lange dagen en leefde samen met een goede man die net verlost was van een slecht huwelijk en al een kind had.’

‘Op “goede man” na ga ik in alles met je mee,’ zei Jaycee. ‘Hij is arts, verdorie! Snapt hij dan niet dat wat jij allemaal hebt doorgemaakt een mens kan opbreken? Buiten alle stress was er die miskraam nog! Mensen hebben de neiging een miskraam te behandelen als een zware menstruatie, maar het is een sterfgeval. Je hebt je baby verloren. Je moet de tijd nemen om te rouwen.’

‘Absoluut.’ Maggie haalde een tissue tevoorschijn en snoot luidruchtig haar neus. ‘Zo voelde ik het precies. Toen ik ontdekte dat ik zwanger was, kostte het me ongeveer een kwartier om de baby voor me te zien en van haar te houden. Of van hem.’

‘Ik wil er niet over door blijven zagen, maar je zit met wat hormoonproblemen die van je emoties een puinhoop maken. Dus, ver-

stuur vanavond een mailtje naar de personen die het moeten weten en vertel dat je er een week of twee tussenuit knijpt.’

‘Alleen jij en Andrew wisten van de zwangerschap, verder niemand.’

‘Je hoeft niets uit te leggen. Iedereen is op de hoogte van je praktijk, je ex-partners, de rechtszaak. Echt, je collega’s zijn stomverbaasd dat je nog op de been bent. Ga de stad uit. Pak je rust.’

‘Misschien heb je gelijk,’ zei Maggie. ‘Ik ben deze betonnen trappenhuizen goed zat.’

Jaycee sloeg een arm om haar heen. ‘De goede oude tijd, hè?’

De laatste tien tot twaalf kilometer naar Sullivan’s Crossing was een ware modderpoel, en de spetters zaten tot aan de ramen van Maggies crèmekleurige SUV. Geen wonder, dacht ze, in Denver had het de hele week geregend. Typisch maart; de onvoorspelbaarste en natste maand van het jaar, vooral in de bergen. Als het niet regende, sneeuwde het wel. Maar Maggie had zo’n rotjaar achter de rug dat ze zich nauwelijks druk kon maken om het weer.

Het afgelopen jaar had zo veel medische, juridische en persoonlijke complicaties voortgebracht, dat ze haar praktijk een paar maanden geleden had moeten sluiten. Ze had voor andere praktijken gewerkt, hier en daar waargenomen en op de afdeling Ernstig Trauma van de SEH geopereerd, terwijl ze pogingen deed haar leven, dat in puin lag, weer op de rails te krijgen. Deze onderbreking, op advies van haar beste vriendin en arts, was broodnodig. Nadat ze een paar mailtjes had verstuurd en wat telefoontjes had gepleegd, reed ze naar haar vaders huis.

Ze was depri, voelde zich uitgeblust. Een burn-out. Nogal wiesdes. Haar rooster kon gruwelijk zijn, en de spanning was de laatste tijd niet te harden geweest. Ongeveer twee jaar geleden waren twee bij

haar praktijk aangesloten artsen beschuldigd van fraude en nalatigheid. Hangende het gerechtelijk vooronderzoek waren ze op non-actief gesteld. Ofschoon zij niets met de incidenten te maken had, straalde het schandaal ook op haar af. De media zaten erbovenop, en zij moest in haar eentje een kwijnende praktijk draaiende zien te houden. Tot overmaat van ramp hadden de ouders van een jongen die was bezweken aan de gevolgen van een gruwelijk auto-ongeluk, een aanklacht tegen haar ingediend. Dood door schuld.

Je zou denken dat ze voldoende door het noodlot was getroffen. Mooi niet! Ze bleek ook nog eens zwanger te zijn.

Een ongelukje, uiteraard. Ze datete al een paar jaar met Andrew. Zij woonde in Denver, en hij in Aurora. Aangezien ze allebei een veeleisende carrière hadden, zagen ze elkaar als het zo uitkwam: een nacht hier, een nacht daar. Het was fijn als het hun lukte er een lang weekend van te maken. Zij wilde meer, maar Andrew was SEH-arts. Bovendien was hij een gescheiden vader met een dochter van acht. Ze hingen wel continu met elkaar aan de telefoon. Daarnaast sms'ten en mailden ze elkaar dagelijks. Ze rekende op hem, hij was haar steun en toeverlaat.

Maggie wist niet zeker of ze ooit zou trouwen en een gezin zou hebben, maar ze was blij verrast door haar zwangerschap. Het was het enige goede in een verder waardeloos jaar. Andrew reageerde echter verre van verheugd. Hij was nog niet over zijn scheiding heen, ook al had die drie jaar geleden plaatsgevonden. Hij en zijn ex strenden nog steeds om alimentatie, voogdij en een omgangsregeling. Maggie begreep niet waarom. Andrew leek geen idee te hebben wat hij met zijn dochter aan moest als ze bij hem was. Hij stelde onmiddellijk voor de zwangerschap af te breken. Als het voor haar zo belangrijk was, en er nog steeds muziek in hun relatie zat, konden ze de situatie over een paar jaar opnieuw bekijken.

Abortus? Alleen omdat Andrew twijfelde? Ze peinsde er niet over. Ze was zesendertig! Hoeveel tijd had ze nog om het opnieuw te bekijken?

Buiten Andrew om besloot ze de baby te houden, ongeacht wat dat voor hun relatie zou betekenen. En toen kreeg ze een miskraam.

Ze raakte nog dieper in de put. Slechts twee mensen wisten van haar zwangerschap en miskraam af: Andrew en Jaycee. Iedere nacht huilde ze bittere tranen. Soms, als ze thuiskwam van haar werk, kwamen de waterlanders al zodra ze het portier van de auto had dichtgeslagen. Op haar werk schulde ze in het trappenhuis. Ze huilde als ze met Andrew belde en huilde in zijn armen terwijl hij haar troostte, ook al was deze afloop voor hem een opluchting.

Maar toen kwam het.

‘Sorry Maggie, ik kan het niet meer opbrengen,’ zei hij op een gegeven moment. ‘We hebben een time-out nodig. Ik kan je niet steunen, niet opbeuren. Zoek professionele hulp. Zorg dat je gevoelsleven weer in goede banen wordt geleid, of zo. Je zuigt het leven uit me weg, en ik ben niet toegerust om je te helpen.’

‘Dat meen je niet!’ had ze uitgeroepen. ‘Laat je me vallen, terwijl ik door zo’n diep dal ga? Nadat ik pas drie weken geleden een miskraam heb gehad?’

‘Dat is alles wat ik heb, schat,’ had hij op zijn geheel eigen wijze gezegd.

Echt, nooit eerder had ze zich gerealiseerd dat het louter en alleen om hém ging. Voor haar was het wel zo’n beetje de laatste druppel.

Ze begon een paar koffers te pakken, en al doende leek ze van geen ophouden meer te weten. Vanuit Denver ging ze in zuidwestelijke richting naar haar vaders huis, dat zich ten zuiden van Leadville en Fairplay bevond. Ze had hem niet van tevoren gebeld. Phoebe wel, haar moeder, om haar te vertellen dat ze onderweg was naar Sully en

nog niet wist hoelang ze zou blijven. Ze had nog geen vastomlijnd plan, behalve even ontsnappen aan haar bestaan vol stress, angst en verdriet.

Vroeg in de middag kwam Maggie bij de *general store* aan; de winkel die van grootvader op vader op zoon – haar vader – was gegaan. Harry Sullivan, beter bekend als Sully, was een fitte, robuuste zeventiger, die niet de indruk gaf het rustiger aan te willen doen of met pensioen te willen gaan. Ze bleef een poosje in haar auto zitten, dacht na over wat ze tegen hem zou zeggen. Ze wilde niet klinken als iemand die zojuist een baby had verloren, niet als iemand met een gebroken hart. Maar hoe pakte je dat aan?

Beau, de vier jaar oude witte labrador van haar vader, kwam om de winkel heen gedraafd, zag haar auto en begon blaffend rondjes te draaien. Vervolgens zette hij met een smekende blik zijn voorpoten tegen haar portier. Frank Masterson, een plaatselijke bewoner, die zolang als Maggie zich kon heugen tot het meubilair van de winkel had behoord, zat op de veranda een kop koffie te drinken, met de krant op schoot. In een oogwenk zag ze dat er nauwelijks kampeers waren. Er stonden slechts enkele vouwwagens en tenten in de kampeervakken langs het weggetje naar het meer. Een man zat voor zijn tent te lezen in een campingstoel. Ze had ook geen drukte verwacht. Het was begin maart, de rustigste maand van het jaar, en een gewone werkdag.

Frank keek twee keer naar haar op, maar zwaaide niet eens. Beau draafde weg, teleurgesteld dat Maggie niet uitstapte. Ze had nog steeds geen goede openingszin bedacht. Nadat er vijf minuten waren verstreken, kwam haar vader de winkel uit, stak de veranda over en liep de treden af, met Beau in zijn kielzog. Ze liet het raampje zakken.

‘Hi, Maggie,’ zei hij, op het dak van de auto leunend. ‘Ik verwachtte je niet.’

‘Een opwelling.’

Hij wierp een blik op de bagage op haar achterbank. ‘Hoelang ben je van plan te blijven?’

‘Heb je niet gezegd dat ik altijd en op ieder moment welkom was?’ vroeg ze nonchalant.

‘Soms weet ik niet wat ik zeg,’ zei hij glimlachend.

‘Ik heb behoefte aan wat vrije tijd, de boel de boel laten. Even weg van alles.’

‘Begrijpelijk. Wat kan ik voor je doen?’

‘Zijn twee biertjes en een bed te veel gevraagd?’ vroeg ze, een tik-keltje sarcastisch misschien.

‘Tuurlijk niet. Parkeer je auto maar bij het huis. Er staat bier in de koelkast. Ik heb je bed nog niet verkocht.’

‘Tof van je.’

‘Heb je hulp nodig om je hele garderobe uit te pakken?’ vroeg hij.

‘Nee. Op het moment heb ik niet veel nodig. Ik doe het zelf wel.’

‘In dat geval ga ik weer aan het werk. We zien elkaar straks.’

‘Klinkt goed,’ zei ze.

Maggie nam alleen de tas mee naar binnen, waarin haar tandenborstel, pyjama en een schone spijkerbroek zaten. Toen ze een klein meisje was, en haar beide ouders en grootvader hier nog woonden, was ze overwegend gelukkig geweest. Dankzij de winkel, de dorpsbewoners en kampeerders, de bergen, het meer en de vallei, de in het wild levende dieren en de zon had ze permanent een goed humeur. Anderzijds had ze haar diepongelukkige moeder, haar vader die de neiging had wat te diep in het glaasje te kijken en het geruzie tussen haar ouders ellendig gevonden. Toen ze zes was, had haar moeder de buik vol van het ongemak, het plattelandsbestaan en de forse afstand die ze steeds moest rijden om Maggie naar een in haar ogen slechte

school te brengen. Met de tekortschietende echtgenoot erbij was haar tolerantiegrens bereikt. Phoebe nam Maggie mee naar Chicago. Maggie zag Sully een paar jaar niet, en haar moeder trouwde met Walter Lancaster, een prominente neurochirurg met een vette bankrekening.

Maggie haatte het allemaal: Chicago, Walter, het grote huis, de particuliere school, de ijzige kou en het betonlandschap. Ze haatte de verkeersherrie, de sirenes. Terugblikkend herinnerde ze zich dat haar moeder helemaal opleefde. Phoebe leek bijna volmaakt gelukkig; de enige domper op haar geluk was haar knorrige dochter. De rollen waren omgedraaid.

Rond haar elfde ging Maggie regelmatig bij haar vader op bezoek. Aanvankelijk een paar weekends, vervolgens hele maanden en sommige feestdagen. Ze leefde ervoor, en Phoebe gebruikte het als presiemiddel: 'Als je je gedraagt en goede cijfers haalt, mag je de zomervakantie op die gruwelijke camping doorbrengen, wormen eten, smerig worden en je leven riskeren tussen de beren.'

'Waarom heb je niet wat harder voor me gevochten?' had ze haar vader steeds weer gevraagd.

'Ach, schatje, Phoebe had gelijk. Als vader was ik geen knip voor de neus waard, en ik wilde alleen maar het beste voor je. Ik vond het zelf ook niet altijd even makkelijk,' had hij verklaard.

Halverwege de middelbare school hadden Maggie en Walter de strijdbijl begraven, maar ze koos ervoor in Denver te gaan studeren, dicht bij Sully, ook al had Phoebe gewild dat ze naar zo'n prestigieus Ivy League College was gegaan. Voor haar studie medicijnen en specialisatie maakte ze een andere afweging: het was al moeilijk genoeg om aangenomen te worden, dus je ging naar de beste universiteit die jou wilde toelaten, in haar geval Los Angeles. Ze werd arts-assistent bij Walter, ook al vond ze het vreselijk om terug te gaan naar Chica-

go. Maar Walter was nu eenmaal een van de besten. Daarna sloot ze zich aan bij een praktijk in Denver, dicht bij haar vader en haar geliefde regio. Een jaar later, toen Walter zich eindelijk uit zijn praktijk had teruggetrokken en meer kon gaan golfen, waren Phoebe en hij naar Golden, Colorado, verhuisd om dichterbij Maggie te zijn. Walter was zeventig, net als Sully. Phoebe was een levendig sociaal dier van negenenvijftig.

Maggie had mogelijk een hechtere band met Walter dan met Phoebe, vooral omdat ze allebei neurochirurg waren. Ze had veel aan hem te danken. Tenslotte had hij haar naar goede particuliere scholen gestuurd, terwijl zij zich op alle mogelijke manieren had misdragen en hem goed had laten voelen dat ze lak aan zijn ondersteuning had. Ze was een ongelooflijk ondankbaar verwend nest geweest. Walter bleek een heel beschaafde, sympathieke man. Hij had heel veel mensen geholpen, die hem op handen droegen, en Maggie nam haar petje af voor zijn prestaties. Bovendien had hij haar tijdens haar studie begeleid. Ze was zelf niet de enige die verbaasd was dat ze geneeskunde te gek vond. 'Ik vind het een geweldig idee,' had Sully gezegd. 'Als ik zo slim was als jij, en een oude mafkees als Walter had die alles wilde betalen, zou ik het onmiddellijk doen.'

Maggie was dol op natuurwetenschappen, maar geneeskunde was het zwaarste wat ze ooit had ondernomen, en soms wist ze niet of ze het zware rooster nog een week langer kon volhouden. Ze had de brui aan haar studie kunnen geven, een andere richting kunnen kiezen of voor haar tentamens kunnen zakken, maar nee. Ze haalde schitterende cijfers, ondanks aanvallen van faalangst. Op het moment echter dat ze een scalpel in haar hand gedrukt kreeg, had ze haar roeping gevonden.

Ze ging op Sully's bank zitten, dronk twee biertjes, ging vervolgens liggen en trok de sprei over zich heen. Beau wurmde zich door

zijn hondenluik naar binnen en ging naast de bank liggen. Een frisse, heldere maartlucht kwam door het open raam naar binnen, en ze dommelde weg op het ritmische geluid van de hark waarmee Sully een greppel achter het huis aan het opschonen was. Ze begon te fantaseren over een zomer aan het meer, maar voordat ze wakker werd, droomde ze dat ze probeerde te opereren in een drukke SEH ok waar iedereen door elkaar schreeuwde; de vloer was bezaaid met bloedेरige doeken, elkaar hatende mensen smeten instrumenten naar elkaar, en de ene na de andere patiënt legde het loodje.

Met een zwaar bonkend hart werd ze wakker. De zon was al onder en in de keuken brandde licht. Sully was dus in het huis geweest om te kijken hoe het met haar ging.

Op een bordje lag een in plasticfolie verpakte sandwich. Er lag een briefje van Enid naast, Franks vrouw. Enid werkte 's ochtends in de winkel. Ze bakte allerlei lekkers en verzorgde voor kampeerders en dagjesmensen kant-en-klaarmaaltijden, variërend van salades tot belegde broodjes. 'Welkom thuis' stond er op het velletje papier.

Maggie at de sandwich op, dronk een derde biertje en ging naar bed in haar eigen kamer in haar vaders huis.

Ze werd wakker door het gestommel van Sully door het huis. Het was nog niet eens halfzes, dus besloot ze door te slapen tot ze geen angstdromen meer had. Ze stond om twaalf uur op, bekeek de ontmoedigende inhoud van de koelkast en ging weer naar bed. Rond twee uur 's middags zwaaide de deur van haar slaapkamer open. 'Oké. Genoeg is genoeg,' zei Sully.

Sully's winkel was in 1906 gesticht door Maggies overgrootvader, Nathaniel Greely Sullivan. Nathaniel had een zoon en een dochter. De dochter werd uitgehuwelijkt en de zoon, Horace, zette de winkel voort. Horace kreeg een zoon, Harry, die wel wat beters te doen had

dan een plattelandswinkel drijven. Hij wilde de wereld zien, avonturen beleven, dus ging hij het leger in en werd een paar keer uitgezonden, onder andere naar Vietnam. Maar rond zijn drieëndertigste trouwde hij ten slotte. Zijn knappe jonge vrouw, Phoebe, bracht hij mee naar Sullivan's Crossing, zijn thuis. Ze kregen al snel een kind, Maggie, en settelden zich. Alle eigenaren waren Sully genoemd, maar Maggie was gewoon altijd Maggie.

Ooit was de winkel de enige plek waar je binnen een straal van dertig kilometer brood, melk, garen of spijkers kon krijgen, maar tegen de tijd dat Maggies vader zich erover ontfermde, hadden er enorme veranderingen plaatsgevonden. Het was een recreatieaccommodatie geworden met vier blokhutten, kampeervakken zonder voorzieningen en een aantal met aansluiting op het elektriciteitsnet, een aanlegsteiger bij het meer, een scheepshelling, een sanitairgebouw, een wasserette, picknicktafels en barbecues.

Sully had een paar extra stopcontacten op de veranda aangelegd waar de tentkampeerders hun elektronica konden opladen, en tegenwoordig waren er zelfs satelliettelevisie en wifi.

Sullivan's Crossing lag in een dal ten zuiden van Leadville aan de voet van een prachtige bergketen, net bezijden de Continental Divide Trail. De camping was goedkoop en keurig onderhouden. De winkel was goed bevoorraad. Er was ook een postagentschap waarvan Sully de manager was. Inmiddels stond de uitspanning bekend als de dichtstbijzijnde plek voor zowel plaatselijke inwoners als toeristen om voorraden, bier en ijs in te slaan.

Vogels van allerlei pluimage bezochten de plek: wandelaars, bikers, langlaufers, zeilers, rotsklimmers, hengelaars, natuurliefhebbers en weekendkampeerders. Veel wandelaars trokken er voor een dag, een paar dagen, een week of langer op uit. Trekkers die de hele CDT of Colorado Trail aflegden, *thru-hikers* genoemd, planden vaak

een pauze bij Sully in om voorraden aan te vullen, uit te rusten en zich eens goed te wassen. De fanatiekelingen die de Continental Divide Trail bedwongen, legden maar liefst vijfduizend kilometer af, en degenen die de Colorado Trail kozen ruim achtduizend kilometer. Beide trails vielen over een lengte van ongeveer driehonderd kilometer samen ten westen van Sully, vandaar dat men Sullivan's Crossing vaak kortweg 'de Crossing', het kruispunt, noemde.

Mensen die de plek goed kenden, noemden hem simpelweg 'Sully's'. Sommige kampeerders kwamen na één keer niet meer terug, maar veel andere, voor wie het niet al te ver rijden was, brachten er weekends door, of soms een enkele vrije dag. Maggie vond iedereen interessant: mannen, vrouwen, jong, oud, atleten, sportievelingen, groepen padvindsters, leden van natuurverenigingen, mafkezen en de incidentele engerd. Maar degenen die haar het meest intrigeerden, waren de *thru-hikers*. De fysieke inzet voor het volbrengen van de CDT ging haar boven haar pet, om nog maar te zwijgen van alle moed en mentale kracht die daarvoor nodig waren. Ze genoot van de verhalen van de hikkers, of het nu ging over wilde dieren op de trail of het aantal teennagels dat ze op hun tocht waren kwijtgeraakt.

Op de brede veranda van de winkel stonden tafels en stoelen waar de gasten altijd graag zaten, of de winkel nu geopend was of niet. Op zonnige, warme dagen kwamen ze spontaan bijeen rond kampvuurtjes aan de oever van het meer. De trekkers stuurden vaak een pakket vooruit waarin droge sokken en extra levensmiddelen zaten, wat contanten, EHBO-spullen, een nieuwe aansteker voor hun kampvuurtjes, een of twee schone hemden en misschien zelfs een boek. Maggie mocht graag toekijken als ze hun zelf ingepakte pakket ophaalden en uitpakten alsof het Kerstmis was.

Sully had een grote kaart van de CDT, de Colorado Trail en andere trails op het prikbord voor in de winkel opgehangen. Hij was om-

ringd door foto's die hetzij achtergelaten waren, hetzij naar hem waren toegestuurd. Er lag een gastenboek waarin de trekkers nieuws of berichtjes konden achterlaten. Sully had alle volgende gastenboeken bewaard, en de gasten waren vaak uren zoet met het lezen ervan.

Sullivan's Crossing was een vlucht uit de sleur, een toevluchtsoord, een ontmoetingsplek, een plek om te recreëren in de buitenlucht. Maggie en Andrew kwamen er zo nu en dan in het weekend om te skiën. De langlaufroutes waren veilig en duidelijk gemarkeerd. Tijdens de wintermaanden was het minder druk, dan namen ze een blokhut. En Sully maakte er nooit een punt van dat ze niet alleen één ruimte deelden, maar ook één bed.

Vóór de zwangerschap en miskraam gingen ze erheen om zich op te laden. Een week of zelfs een paar weken achtereen werkten ze ieder in hun eigen stad als paarden, kwamen vervolgens een weekend of een paar dagen bij elkaar, gingen heerlijk uit eten, neukten elkaar suf, hadden wat lichaamsbeweging in de buitenlucht, voerden lange en diepgaande gesprekken, ontmoetten vrienden en keerden ieder ten slotte naar hun eigen wereld terug. Als gescheiden man en vader van een kind schrok Andrew voor het huwelijk terug. Ook Maggie had een kort, ongelukkig huwelijk achter de rug, maar zij was niet bang om het nog eens te proberen. Ze had altijd gedacht dat Andrew er uiteindelijk overheen zou komen. Dat ze misschien nooit kinderen zou krijgen, accepteerde ze, want de man met wie ze ging had botweg verklaard er geen meer te willen.

‘Maar trok hij bij toen er toch eentje onderweg was?’ mopperde ze voor zichzelf uit, terwijl ze via de achterdeur de winkel in liep. ‘Nee, meneer beklaagde zich over het feit dat ik te down was, en dat hij daar niet tegen kon. De eikel.’

‘Wie is er een eikel, lieverd?’ vroeg Enid vanuit de keuken. Glimlachend stak ze haar hoofd om de deur op het moment dat Maggie

bij de toonbank op een barkruk klom. 'Fijn om je te zien. Het is alweer een poosje geleden.'

'Ik weet het, het spijt me. Het was vreselijk in Denver. Papa heeft je vast over die ellendige situatie met mijn praktijk verteld.'

'Zeker. Die afschuwelijke artsen die mensen wijsmaakten dat ze een herniaoperatie nodig hadden en zo. Is een van hen de eikel?'

'Zonder enige twijfel,' antwoordde ze, hoewel ze hen niet in gedachten had gehad.

'En dan die zaak tegen jou, tss,' hielp Enid haar herinneren.

'Die waait waarschijnlijk wel over,' zei Maggie hoopvol, ofschoon niets daar vooralsnog op wees. Het was tenminste een civiele zaak. De officier van justitie had geen reden gevonden om haar strafrechtelijk te vervolgen. Maar echt, hoeveel kon een mens verdragen? De gebeurtenis die tot het geding had geleid, was een van de gruwelijkste die ze ooit 's nachts op de SEH had meegemaakt: vijf tienerjongens betrokken bij een rampzalig auto-ongeluk, allemaal in kritieke toestand. Na afloop had ze heel veel tijd in het trappenhuis doorgebracht. 'Ik maak me er geen zorgen om,' jokte ze, terwijl ze zich moest inspannen om niet te gaan beven.

'Zo mag ik het horen. Er is soep. Ik heb wat voor je vader en Frank gemaakt. Champignonsoep en kaastosti's. Er is meer dan genoeg, als je wilt.'

'Ja, graag,' zei ze.

'Komt eraan.' Enid dook de keuken in om het op te scheppen.

In de zuidwestelijke hoek van de winkel was een klein keukentje; je kon er je kont bijna niet keren. In die hoek stond ook een bar met vier barkrukken, direct naast de kassa. In de noordwestelijke hoek was een kleinere bar, eveneens met vier barkrukken, waar alcoholhoudende dranken werden geserveerd. Niemand had er ooit een restaurantje willen beginnen, maar het was slim om kant-en-klaarmaal-

tijden en dranken te verkopen. De voorraden van de kampeerders en trekkers wilden nogal eens uitgeput raken. Sully verkocht bier, wijn, softdrinks en flesjes water in de koelafdeling van de winkel, maar hij verkocht geen sterkedrank per fles. Als *general store*-eigenaar had hij geen slijterijvergunning. Behalve levensmiddelen verkocht hij T-shirts, sokken en wat andere zaken die recreanten goed konden gebruiken, zoals touw, klemmen, batterijen, petten, zonnebrand en EHBO-spullen. Voor al het andere moest je naar Timberlake, Leadville of misschien naar Colorado Springs.

Er waren tafels met stoelen op de veranda, maar binnen bij de entree stonden fauteuils om een potkachel. Maggie herinnerde zich dat de gasten nog op biertonnen om de potkachel hadden gezeten toen zij klein was. Nu was er op de achterveranda een gigantische ijsblokjesmachine, waar ieder die dat wilde gratis ijs kon halen.

Enid stak haar hoofd om de deur van het keukentje. Ze blondeerde haar haren, maar zolang Maggie zich kon heugen, had ze altijd zwarte uitgroei gehad. Ze was mollig en moederlijk, terwijl haar echtgenoot, Frank, zo'n typisch mopperende, magere, oude rancher was. 'Komt die aardige dokter Mathews dit weekend ook?' vroeg Enid.

'Nee, ik heb met hem gebroken. En noem hem nooit meer aardig,' zei Maggie. 'Het is een flapdrol.'

'Ach, schatje toch! Is het uit?'

'Hij vond me deprimerend,' vertelde ze pruilend. 'Hij kan de pot op.'

'Gelijk heb je! Ik heb hem nooit erg gemogen, of had ik dat al gezegd?'

'Nee, je zei dat je gek op hem was en dat we vast mooie kindjes zouden maken samen,' zei ze huiverend.

'Wat bezielde me in hemelsnaam?' Daarop dook Enid weer de

keuken in en kwam even later terug met een dik belegde kaastosti en een kom champignoncrèmesoep met verse room.

Maggie doopte haar lepel in de soep, blies erop en proefde. Zalig. ‘Waarom ben jij mijn moeder niet?’ vroeg ze.

‘Gewoon de kans niet gekregen, dat is alles. Maar we doen lekker alsof.’

Maggie en Enid hadden dit soort gesprekjes voortdurend. Maggie had altijd zo’n zachte, pretentieloze, moederlijke moeder gewild in plaats van een superslank, chic, snobistisch, geaffecteerd societytypepetje als Phoebe. Phoebe was afstandelijk waar Enid warm en poezelig was. Phoebe wist over ieder gerecht mee te praten, maar Enid kon alle kwalen genezen met kippensoep, een recept van haar eigen oma. Phoebe kookte zelden, en als ze het al deed kwam er niet veel van terecht. Om haar moeder niet helemaal af te kraken hield Maggie zichzelf voor dat Phoebe scherpzinnig was, en ook al was haar humor aan de sarcastische kant, ze kon Maggie aan het lachen maken. Ze hield zielsveel van Maggie en verlangde hevig naar haar loyaliteit, wilde vooral dat Maggie meer van haar hield dan van Sully. Ze gaf Maggie alles wat ze te geven had. Het was niet Phoebes schuld dat het dingen waren die Maggie juist níét wilde. Ze had Maggie naar een uitstekende kostschool gestuurd ter voorbereiding op de universiteit, en dat had op veel punten heel goed uitgepakt, behalve dan dat Maggie dat alles zonder meer had ingeruild om bij haar vader te kunnen wonen. Dom misschien, maar toch... En terwijl Phoebe voor geen goud Sully’s camping bezocht, had ze Maggie een bruiloft van vijftigduizend dollar geschonken, die Maggie niet had willen hebben. En Walter had haar en Sergei een huwelijksreis naar Europa cadeau gedaan.

De reis naar Europa had Maggie heel erg op prijs gesteld, maar ze had nooit met Sergei moeten trouwen. Zij had het heel druk gehad

en lette niet op. Hij was knap en sexy... en dan dat accent! Ze leken het volmaakte stel. Zij had hem genomen zonder verder te kijken dan haar neus lang was, zonder de man eerst te leren kennen, maar hij ontpopte zich als oppervlakkig en onbetrouwbaar. Gelukkig – of moest ze helaas zeggen? – had hun huwelijk maar kort geduurd. Negen maanden.

‘Wat is dit lekker!’ zei Maggie. ‘Ik knap altijd zo op van jouw soep.’
‘Hoelang blijf je, lieverd?’

‘Weet ik nog niet. Tot ik een beter idee krijg. Een paar weken misschien?’

Enid schudde haar hoofd. ‘Maart is de verkeerde maand. Je had beter moeten weten.’

‘Ik zal als een paard voor hem moeten werken, hè?’

‘Reken daar maar op! Frank is de enige die hier in maart durft te komen. Maar Sully zet hem dan ook niet aan het werk.’

Frank Masterson was een van Sully’s gabbers. Hij was ongeveer even oud als Sully, terwijl Enid pas vijfenvijftig was. Frank zei dat hij uit voorzorg een jongere vrouw had getrouwd. Daarmee had hij zich verzekerd van een goede verzorgster voor zijn oude dag. Frank had een veehouderij in de buurt die tegenwoordig door zijn twee zoons werd gerund. Zodoende had hij tijd om bij Sully rond te hangen. ‘Waarom kom je ’s ochtends niet met Enid mee naar het werk, dat scheelt je benzine. Het enige wat je hier doet is op mijn kosten koffie-leuten en je neus in andermans zaken steken,’ zei Sully soms.

Als het koud was, zat hij binnen bij de kachel, maar bij lekker weer gaf hij de voorkeur aan de veranda. Hij slenterde wat rond, maakte een babbeltje met kampeerdere of passanten, en zo nu en dan droeg hij een zware doos voor Enid. Verder spelde hij de krant uit. Hij behoorde tot het meubilair.

Enid had een lief, hartvormig gezicht dat paste bij haar mollige li-

chaam – het resultaat van haar baklust. Ze belegde en verpakte sandwiches voor de koeling, samen met een paar andere lunchgerechten, maar bakte ook iedere ochtend kadetjes, koekjes, brownies, et cetera. Frank liet zich al die lekkere dingen goed smaken zonder ooit een gram aan te komen.

Maggie kon Sully de goten rond de winkel horen uitkrabben. Over de zeventig en nog steeds zwoegend als een boerderijknecht om het winterse vuil te verwijderen. Dat was het probleem met maart: er was een hoop schoonmaakwerk te verrichten voordat het seizoen begon. Ze vluchtte naar de veranda om Frank op te zoeken voordat Sully haar zou zien zitten en haar aan het werk zou zetten.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Frank.

‘Vakantie,’ antwoordde ze.

‘Hm. Achterlijke tijd van het jaar om op vakantie te gaan. Niets te doen hier nu. Komt dokter Mathews ook?’

‘Nee. Het is uit tussen ons.’

‘Hm. Vandaar. En nu? Je wonden aan het likken?’

‘Helemaal niet. Ik ben blij toe.’

‘Zal wel. Wat zie jij er blij uit!’

Goten uitkrabben is misschien toch aantrekkelijker, dacht ze. Dus bracht ze het gesprek op politiek. Frank hield er heel uitgesproken meningen op na, en ze luisterde liever naar hem dan dat ze zijn vragen moest beantwoorden. Ze zag de man weer, de kampeerder. Hij zat buiten onder een luifel op een klapstoel voor zijn vouwcamper. Hij was weer aan het lezen, de benen languit. Hij had lange benen, dat viel haar meteen op.

Net toen ze Frank wilde vragen hoelang die man er al was, zag ze iemand het pad naar de camping op lopen. Hij had een grote rugzak, een wandelstok en een vreemd hoofddekseel. Maggie tuurde door haar wimpers. Een leren vliegenierspet met oorlappen? ‘Moet je nou

eens zien, Frank,' zei ze, vooroverleunend om de man beter te kunnen zien.

Hij was oud, maar dat kwam wel meer voor. Er waren veel oudere wandelaars, fietsers of skiërs op de trails. Als ze in goede conditie hun pensioen haalden, hadden ze de tijd en de middelen om zo'n lange tocht te ondernemen. Toen de man naderbij kwam, bleek leeftijd slechts een deel van het probleem.

'Laat ik Sully er maar bij halen.' Frank stond op en ging de winkel in.

Nu de man dichterbij was, kon ze zien dat hij een nette broek droeg met opgerolde pijpen, zwarte sokken en dito schoenen die je zonder al die modder naar de kerk kon dragen, of naar kantoor. Op zijn hoofd stond inderdaad zo'n maffe vliegenierspet uit de Tweede Wereldoorlog. Verder had hij een doorweekt, ski-jack aan. Hij zag er koortsig uit en hij liep mank.

Sully verscheen op de veranda met een kwispelende Beau naast zich en Frank in zijn kielzog. 'Wat krijgen we nou?'

'Dit is niet plus,' zei Maggie.

'Zou je denken?' Sully liep de treden af en stapte naar de man toe. Maggie en Frank volgden zijn voorbeeld, terwijl Enid de veranda op kwam om te kijken.

'Goedendag, vriend,' zei Sully, zijn handen in zijn zakken. 'Waar gaat de reis naartoe?'

'Is dit Camp Lejeune?'

Iedereen keek elkaar veelbetekenend aan. 'Eh, dat is in North Carolina, jongen,' antwoordde Sully, hoewel de man duidelijk ouder was dan hij. 'Je bent een beetje verdwaald. Kom mee de veranda op voor een kop koffie. Doe die rugzak af en trek dat natte jack uit. En zet in vredesnaam die maffe pet af. Dan zullen we voor je bellen. Wat doe je hier, doorweekt en op je zondagse schoenen?'